

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Május hó 1.

9. szám.

Az élet Szelleme. *Éf 2, 1.*

Ezékiel proféta, a ki Krisztus Urunk születése előtt körülbelül hatszáz esztendővel élt, mond el nekünk egy csodálatos lelki tüneményt:

Az Úr egy napon kezénél fogva vezetve őt, lélekben kivette egy nagy mezőre, mely számlálhatatlan emberi csontokkal volt borítva. A csontok száradtak, régiek, szétmálló állapotban voltak és a proféta tétován tekintett végig a tetemek felett, miglen az Úr felébresztette merengéséből és így szólt hozzá: Embernekfia nem gondolnád, hogy ezek a csontok ismét életre kelhetnek? Igaz, hogy ez lehetetlenségnek tetszik. De ami lehetetlenség az emberek előtt, az természetes az Istennek. És hogy ez csakugyan így legyen, akkor parancsolt Isten a profétának, hogy profétáljon a szeleknek, hogy azok a négyvilágrész felől fújjanak. És ime a csoda megtörtént: A száradt csontok megélevenedtek és lábukra állottak.

Amit a proféta itt lélekben látott, egy gyenge hasonlat arra, amit Isten az Ő népével Izráellel tenni szándékozik. A kiválasztott nép az Üdvözítő eljövetele előtt, sőt még ma is egy temetőhöz, tetemmezőhöz hasonlít. Bár egyesek közülök hitben a Krisztushoz jöttek, — a zsidó missió még ma is alig mutat előhaladást és az érettük való munka szinte meddő fáradságnak látszik. De azért még sem szabad e mozgalmat egészen lekiicsinyelni, mert jönni fog egy idő, — adja Isten, hogy már ne soká kelljen várni reá, — mikor a megelevenítő szél Isten trónusáról, az élet Szelleme érinteni fogja e szétmálló csontokat, e dicső nép — Ábrahám, Jákob stb. késő unokái — ismét mozgásba jön, az ébredés nagyszerűsége új erővel, új isteni léttel tölti meg a bágyadt lelkeket. A prófécia szükségessége fennáll még ma is, még ami előhaladott időnkben sem multa el idejét és ez a gyönyörű hivatal épen reánk, Jézus tanítványaira vár.

De ez a látomás nem csak a zsidókra vonatkozik. Ez rólunk is mesél. Mindnyájan és egyenként érdekelve vagyunk általa. Mert nemde úgy van, hogy azok kik még bűneikben élnek és az élő Istennek velünk való közösségéről semmit sem tudnak, —

lelkileg megholtaknak tekintendők? (Efézus lev. 2. rész 1. vers.) Ambár ők léteznek földi értelemben véve, élnek önmaguknak, a világnak, a testnek, a látható és az elmulandó árnyék dolgokért. Mint a tékozló fiú, aki a maga csinálta útján halad és látszólag, ideig-óráig elég jól érzi magát, de az atyai szem előtt halott számba megy mindaddig a pillanatig míg bűnbánattal vissza nem tér az elhagyott szülői házba. Olyan az ember is ki Isten nélkül, bűneiben, önmagának és a világ élvezetnek él. Az ilyen ember halott és hasonlatos az élettelen csonttetemekhez. Nem csoda aztán, ha ilyenek nem érzik az isteni kéz csodálatos, megreemtető édes érintését és nem bírnak az élet gondjai közt megnyugvást találni; nem hallják zengeni Isten különös hangját a szív benső édenében, és értelem nélküliek. Még kevésbé tapasztalják magukon az Isten kibeszélhetetlen örök szeretetét, mely bennünket a Krisztus Jézusban körül fog és megment. Ez kétségkívül a halál állapota, melyben annyi szegény, szerencsétlen lélek vergődik. És ami még ennél szomorúbb, hogy minderről tudomással sem bírnak és nem is akarják ezt belátni az emberek. Próbáljunk csak velük az üdvörről beszélni, mely Krisztusból árad szerte, a boldogságról, mely azoknak osztályrésze kik ezt az utat már megtalálták és tapasztalni fogjuk, hogy e tekintetben teljesen sötétségben élnek és szavunk úgy hangzik füleiknek mintha egy idegen nyelven beszélnének hozzájuk. Sőt vannak testileg nagyon kedves rokonaink is, akiket megnyerni szeretnénk az Úr Jézus követésére. Ezek egyébként nagyon szeretetre méltóak, erkölcsileg feddhetetlenek, hivatásukban lelkiismeretesek, földi dolgaikban ernyedetlen szorgalmat tanúsítanak, de egy dologban mégis roppantúl hátramaradtak: Az isteni élet fennségessége hiányzik belőlük. És minden igyekezetünk, hogy őket Jézushoz, az üdv forrásához vezessük, szinte lehetetlen feladatnak bizonyul. Ki tud az ilyeneken segíteni? Avagy tán megmentésükre nézve a reményt végkép feladjuk? Távolról sem! Nekünk az imában annál inkább ki kell tartanij, segíteni azonban csak Ő tud egyedül. Ő a ki a megújodásnak, a megszentelésnek, az életnek a Szelleme

De hagy szóljak még valamiről, a mi a lelkemen fekszik ezen ősi látomás elmékedésénél. És úgy hiszem, hogy a mi az egyes egyénre vonatkozik a prófétálásból, az az egész társadalomra és a mi szeretett magyar népünkre is kiterjed. Erre a hősi, nagyszerű népre gondolok most, mely immár 33 hónapja viseli a háború borzalmait, iszonyatosságait. Isten ami vállunkra felettébb nehéz terhet rakott, nehéz és nehezebb megpróbáltatásokkal egybekötve. Ellenségeink száma is folyton újabbakkal szaporodik és ha itt-ott fel is csillan lidércfényként néha a béke káprázatos szivárványa, hogy lelkünket boldogsággal töltsse el, ismét hamar kialusznak e gyönyörű fellángolások.

Nem gondoljuk, hogy e kemény-vizsga bennünket bünbánatra, töredelmességre és magasabb lelki életre kell, hogy ösztönözzön, egy tökéletes elszakadásra a bűntől és visszatérésre késztesse Istenhez? Hogy ez nem lesz könnyű feladat a bizonyos, de Isten a prófétai szót és ígéretet a mi népünkkel szemben is teljesíteni fogja. És szinte kérdezhetem: Embernekfia remélheted-e, hogy ez a lelki csoda a mi magyar népünkön is beteljesedhetik? Annyit mindenesetre tudhatunk, hogy a mi emberi erőnkkel ezt végbe nem vihetnők. De bizuk a dolgot az élet Szellemére, a pünkösdi szent szél, mely képes volt Jeruzsálemet annyira megrázni, hogy Péter apostol prédikálására egyszerre és egy napon háromezren tértek meg és tettek nyilvános tanubizonyoságtételt, mely aztán az első keresztény gyülekezetnek fundamentoma lett, hogy később más népek is részesüljenek áldásos ajándékaiban. Erősen hiszem, hogy itt is — a kárpátok büszke tarájától, az Adria kéklő hullámaig — jönni fog egy óra, mikor az életnek Szellemé neki lendül és bennünk és körülünk csodákat művel, ennek az országnak üdvére és nagyobb boldogságára . . .

És akkor missiói ünnep lesz egész Magyarországon . . . M.

Alleluja!

Husvét

Hasztalan fizették meg a római katonákat, hogy híreszteljék, miszerint az Úr testét tanítványai lopták el éjnek idején, — a Feltámadás gondolata mégis meghódította a világot. Ambár befészkelődött még az apostolok lelkébe is a csüggedésnek, kishitőségnek az érzete és az Úr személyesen — egy át finomult testben — negyven napon keresztül igyekezett meggyőzni tanítványait, hogy Ő él, hogy az Ő hatalma véget nem ért.

Akad még a keblén melengtetett tizenkettő között is egy Tamás, ki nem akart hitelt adni a feltámadási hírnek, míg csak saját szemével nem szemlélte a Mestert s a szegrek okozta sebhelyekbe bele nem bocsátotta ujjait.

Mióta az ember elvesztette közvetlenségét Istennel, azóta természetévé lett a hitetlenség. Akarva nem akarva megszállja a lelket a kétség, a tépelődés és sirni, jajgatni kezd mikor valami titokzatos, új dolog előtt áll, mely az ő értelmét, tudását, látkörét, tapasztalatát meghaladja, — akárcsak Mária Magdaléna, ki könnyezve kérte a temető kertészét, hogy mondaná meg neki, hová vitte el az Úr drága testét. A kertész maga az Úr Jézus volt átváltozott állapotban s még egy Magdolna sem ismerte meg Őt. A hitetlenség reá borította még az Ő forró, vonzódó szívére is a fátyolt. Pedig az ő összetört szíve igazán telve volt ragaszkodással iránta, hisz érezte, tudta honnan, hová emelte fel őt a Mester. És mégis ragjónzó szeretetén erőt vett az ingadozás. . .

Ne csodálkozzunk ma sem, ha hitetlenséggel állunk szemben. A hitetlenség nem új keletű és olyan idős mint maga a világ. S van a hitetlenségnek is logikai magyarázata. Mert ahány szív van, annyi féleképen alkotta az Isten és más-más természetel, indulattal ruházta fel az embert. Mig egyesek ügyzólván születésüknél fogva predesztinálva vannak a könnyenhívesre, addig mások sok csalódások, viaskodások után jutnak el a hit megismerésére és bírására. Egyeseknél elég az Úr Isten egyetlen titkos szava a lélekhez, mint Magdolnának elég volt a megszólítás: „Mária!“ — s már is felismerte Őt s oda borult eléje. Másoknál azonban nehezebben megy a felismerési folyamat s az Úrnak valósággal meg kell mutatni sebeit, hogy hívesre kényszerítse a lelket. Az Úr nem vette zokon Tamástól a kételkedést és szívesen engedett meggyőződést szerezni neki, csupán ennyit mondott neki: „Boldog vagy Tamás mivel láttál és hittél, de boldogabbak, akik nem látnak és hisznek.“

Mentől finomabb egy szív, mentől intenzívebb abban a szeretet, annál könnyebben és hamarabb nyilvánul meg abban a hit. Némelyeket az élet tisztasága, szeplőtlenége tesz finommá, mint a szüzi Szent Jánost, mások a büntengerében elmerülve, bepiszkítva, megszagatva lesznek alkalmassá, mint az erkölcsileg elbukott Magdolna vagy mint a patvarkodó Zákéus, a zendülésben gyilkos lator. Egyesek azért jönnek a Megváltóhoz, mert benne keresik tisztaságuknak szankcionálását, sokan meg azért menekülnek Hozzá, mert megcsömörlöttek a piszok-

tól, a szenyitől, az élvezettől és Benne keresnek megtisztulást, megnyugvást. Amazok a szeretet gyengédségével borulnak szelíden a keblére, emezek vadul, szenvedélyesen, zokogva ragadják meg szent lábait, nehogy a vihar hullámverése elseperje őket. Amott a csendes megnyugvó, első szeretet tapad Hozzá, emitt az erőszakos — lehet mondani — erotikus, utolsó szeretet szoritja magához. Hogy melyik szebb, melyik fenségesebb, melyik tökéletesebb, ki tudná megmondani?

Ezért nem is tudok hinni a teljes el-sülyedésben. Az alleluja folyton dörög felém és hiszem az ihlettségnél, az örök vergődésnél fogva, hogy a világ mindig megfogja tudni találni az utat az Úr Jézus felé. Ha nem a csendes békesség útján, akkor a viharok, evolúciók, háborúk közepette fog tudatára ébredni annak, hogy a Mester él, feltámadott!

Csak ideiglenes átvándorlás lehet a hitetlenség, kishitűség az életünkben. Ideig-óráig megtagadhatjuk, elfelejthetjük, elűzhetjük az igazságot, aztán ismét meg kell határolni előtt hajtánunk magunkat. Egyes országok is száműzhetik határaikból a kereszténység, Jézus hitét, de a forrongások, igazságtalanságok, tülekedések ismét visszavezetik az országokat Jézushoz. Hasztalan erőlködnek egyesek letagadni a tényt, megvesztegetni a sziveket, mert a feltámadási folyamat erősebb a hazudozásnál és a meg-ingatott, megcsalatott szivekből annál forradalmibb erővel tör ki a husvét: Alleluja!

Cs. G.

Otthon mégis a legjobb.

A felvidéken hallottam a következő megrendítő történetet:

A városka legszebb leányának esküvőjén ott volt a városka színe-java. Az arcok örömpírban égtek, a leányok irigykedve tekintettek a menyasszony üde, bársonyos arcába. Az anya arcán is a megelégedés boldogsága honolt és amidőn leányát túl-áradó boldogsággal a vonathoz kísérte, ki fiatal férjével messze, idegenbe ment, távol a szülő hazától, az volt az általános vélemény, hogy Matolsay Emmuska, a városka dédelgetett virágszála, jó partiet csinált és boldog jövő elé néz.

Az anya és leánya még egyszer melegen egymásra borult és ajkaik görcsösen csókolták egymást, — aztán kiszaladt a vonat. A leányok még egyideig kendőiket lobogtatták utána, némelyike bele is késkült a sok boldogság látásába és magának is hasonló szerencsét kívánt. Aztán sokáig nem hallatszott hír a fiatal asszony felől

vagy ha az anya kapott is hirt gyermekétől, nem tartotta szükségesnek azt közölni a szomszédokkal.

Három év múltán megismétlődött a pályaudvari jelenet. A levegő most is virágillattól volt terhes, az orgona virág épen bomladozott, az égen ragyogó báránnyfelhők úsztak és a távirida póznák odvas hasadkaiból tücskök ciripeltek, mikor a reggeli vonat könnyedén begördült. A virágos ruhás leányok ugyan nem jöttek ki, tán is sejtik, hogy a reggeli vonattal ki érkeznek. Csak az anya áll a perronon és szeméit kutatva, vágyodva a vonat kupéira szögezi. Nem kell sokáig várnia, mert a kocsai lépcsőin már is megjelenik leánya alakja, karján egy gyermeket tartva.

De mi az? A nő arca most olyan kifejeztelen és barázdákkal tele és az alakja sem ruganyos többé s a mint anyját megpillantja, gyorsan hozzája rohan. Az anya és leánya ismét egymáson csüng, mint akkor, azon a mámoros napon, most azonban mindkettőjük arcát a könnyfolyó áztatja és a belső izgatottság remegteti meg.

Anyám, édes jó anyám! — sikoltott fel örömben a fiatal nő. — Csak hogy ismét veled lehetek és nálad megpihenhelek.

Mi az? — kérdezte csodálkozó hangon az anya — hisz én mindig azt gondoltam, hogy te tökéletesen boldog vagy gyermekem.

Én és a boldogság? — emelte fel könnytől vizes arcát a nő — szinte ismeretlen fogalom előttem e szó értelme. Hiszen egy hónapig sem voltam boldog Károly mellett. A legelső napokat leszámítva, az életem azóta örökös lemondás, csalódás és brutális sérelmek egész láncolata volt. Nem volt mellette egy nyugodt, csendes, meghitt percem, kicsinyes vádakkal szurkált engem és amikor dözsölve hajnalig kimaradt, borközi állapotában, erőszakos és kegyetlen volt irányomban. Uri ember létére nem állotta reám emelni dúrva kezét s midőn anyává lettem s a bölcsőben egy új jövevénynyel több lett, kegyetlenségét és szivetelenségét a gyermekre is kiterjesztette. Örjögő ittas állapotában félnem kellett tőle, hogy a gyermekben esetleg kárt tesz. Mindezt nem akartam megírni neked, szégyeltem szerensétlenségemet és féltem, hogy boldogtalanságommal megsebzem édes anyai szívedet. Tovább azonban nem viselhettem állapotomat, a helyzet annyira tarthatatlanná vált s férjem az erkölcsi züllés olyan sülyedőjébe került, a honnan emberkéz őt meg nem szabadíthatja. Most már nem állott más út rendelkezésemre mind hozzád menekülni gyermekemmel. Nálad mégis csak a legjobb, a régi fehér leány szobában, a hol

az életet nem így álmodtam meg, pihenőre talál elgyötört szívem. . . .

Ismét egymáson zokogott az anya és leány szív. Körülöttük zibongott az élet, sokan tán nem is vették észre a tragikus jelenetet, de a kik a közelben állottak felismerték benne az egykori boldog menyasszonyt és be igazolást nyert, mintha a verebek is csiripelték volna a pályaház vöröstéglás háztetőről: Otthon mégis a legjobb. Otthon mindig van hely. . . .

Nem gondolod kedves lélek, hogy a világ sem bánik keztyűs kézzel az emberi szívvel és az ördög, a pokol, ha kezdetben kecséget is némi édességgel, később annál több keserűséget önt a szívbe és örömmel telt poharat ittat ki velünk. És ha ideig-óráig száműztük is magunkból az örök Otthon gondolatát, végre mégis haza kell találni a szerencsétlen emberi szívnek. Mert otthon mégis csak a legjobb. Istennél van a mi pihenő helyünk. A fehér, régi gyermekszoba, égi tisztaságával még mindig fenntartva áll. Istennél van a menedék, Ő az ok és a cél. Cs.

Szerkesztői rovat.

Jákob János lelkész testvérünknek, a Békeharang szerkesztőjének április 15-én bevonulni kellett volna népfőlkelői szolgálatra Szabadkára. Mint értesülünk bevonulási ideje egy hónappal elhalasztatott, s így neki, a jól megérdemelt pihenésre, még egy néhány hét rendelkezésre áll, mielőtt a tolat a karddal felcseréli. Sokkal szívesebben fogadnák azonban a Békeharang olvasói, ha addig a Békeharang a békét csendíthetné az országnak és nem válnék szükségessé, hogy még a Békeharang harangozója is a háborút legyen kényszerítve hirdetni.

A jelen számmal *alulírott* ideiglenesen átveszi a szerkesztést azon kedves barátok közreműködésével, akik tollukat, mint egy nemesebb fegyvert, Isten országa építésére önként felajánlották. Én ezen helyettesítést annál szívesebben fogadtam, mert a Békeharang amúgy is különösképen szívemhez nőtt. De különben is e lapnak első szerkesztője mégis én voltam és az összeköttetést a kedves olvasó közönséggel sem vesztettem el, dacára más irányú óriású elfoglaltságomnak. Érzem, hogy a háború miatt a lap címét: „Békeharang“ most még nagyobb betűvel kellene feltüntetni. Ebben a borzalmas háborús történelmi időben, mikor minden fronton az ágyuk bömbölnek, a Békeharang hivatása fénylő csillagként bevilágítani a sötét éjszakába, melybe igazi békét csak Jé-

zus szelleme és evangéliuma hozhatna egyedül. Ha valaha szükség volt a békéről sokat beszélni, úgy ez az idő elérkezett. Bár még teljes bizonyossággal nem állíthatjuk, miszerint a béke a küszöbön állana, de azt tudjuk, hogy minden szív, legyen az bármily nyugtalan, levert, nyomorult és szerencsétlen, egy pillanat alatt, melyet Jézus Krisztus hit által nyújthat, egy benső, mélyseges békét, melyet külső ellenség el nem rabolhat tőle, mindenki megszerezhet a maga részére. *Hát te kedves olvasó ismered ezen békét?*

Szenttamáson április 11-én egy házat vettünk, a hol valószínűleg Kuszli Márk testvérünk a magyar gyülekezet prédikátora fog lakni. Amidőn üdvözöljük kedves testvéreinket e csodálatos előmenetelért, mindjárt annak a jóleső reménykedésünknek is kifejezést adunk, hogy ezen magyar gyülekezet hamarosan szaporodni és erősödni fog és nem sokára egy szép kápolnát is épít melléje.

Verbászon április 4-én meghalt a mi fiatal testvérünk: Herrmann Vilmos. Ő már régi hívő volt és nehéz betegségében is hűséggel és kitartással ragaszkodott Üdvözítőjéhez és szívesen szolgált volna testben továbbra is az Úrnak. De az Úrnak tetszett őt magához szólítani és ő épen nagyhéten költözött haza. Elfödélése nagypénteken, oriai részvét mellett ment végbe, ami szintén amelletl bizonyít, hogy hazájában kedvelt személyiség volt. A temetési szertartást Jakob János testvérünk tartotta és a koporsó felett szép szavakkal ecsetelte Jeremiás próféta könyve 31. rész 3. versét: „Mivelhogy különösképen szerettelek, azért vettelek magamhoz tégedet.“ Adja a vigasztalásnak Istene, hogy a megszorodott anya és testvérek enyhülést találjanak általa, a gyülekezetben pedig az ő helye méltóképp hamar betöltve legyen.

Kérjük az olvasó közönséget, hogy ezentúl érdeklődéseikkel és esetleges közleményeikkel a Békeharangot illetőleg a „Ker. Könyves-Ház“-hoz (mint a Békeharang kiadó hivatalához) Budapest VI. kerület, felső erdősor 5. szám alá forduljanak. Melle.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
Tíz példányt portomentesen küldünk
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:
Keresztény Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: F. H. Otto Melle, Wien VIII., Trautsohnsgasse 8.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Május hó 15.

10. szám.

A Szent-lélek ereje.

Mielőtt Jézus a mennybe ment volna, tanítványai azt a kissé kíváncsi kérdést intézték hozzá, vajjon mikor fogja Izráel birodalmát ismét felépíteni. Jézus azt felelte nekik, miszerint nem szükséges, hogy ezeket a dolgokat tudják és ennél sokkal fontosabb az, hogy a Szent-lélek erejét vegyék. Ezután megparancsolta nekik, hogy maradjanak mindaddig Jeruzsálemben, míg nem eljövend reájuk ez az erő. Pünkösd napján aztán teljesedésbe ment az ígélet; a tanítványok megteltek a magasságból jövő erővel.

Milyen jó, hogy amaz ígélet nekünk is szól. Meglehet, hogy minket is nem egy kérdés izgat, amely felelet nélkül marad. De ez elvégre nem oly lényeges. Várhatunk, míg majd egyszer az örökkévalóság fényességében, a fátyol fellebben és a rejtélyek mind megfejtődnek. Erőre azonban most van szükségünk, ma, holnap és mindennap és Isten lelke ez, amely nekünk ezt az erőt adhatja.

A Szentlélek ereje erősít bennünket a világgal és a bűnnel való küzdelemünkben, mely harcban folyton, szünet nélkül állunk. Itt vannak a nyilvánvaló vaskos bűnök. Isten szent parancsolatainak nyílt áthágásai, melyekre a lelkek ellensége csábít; amott pedig a rejtett finom bünszálak, szívünknek, és akaratunknak fónák, visszas hajlamai, melyekkel folyton meg kell küzdenünk. Ha ebben a harcban saját erőnkre támaszkodunk, meg kell szégyelnünk. Csak a Szent Lélek erejével felfegyverkezve győzedelmeskedhetünk.

A Szent-Lélek ereje képesít bennünket a Jézusért való munkálkodásra. „Ti lesztetek az én tanúim!” mondja Jézus az apostoloknak. Mily gyöngék és gyámoltalanok voltak ezek még pünkösd előtt és mily erősek és bölcsék pünkösd után. Gondoljunk csak Péterre! Az Üdvözítő utolsó éjszakáján nem volt képes egy közönséges szolgálo előtt Mesterét elismerni. Dacára annak, hogy az Úr őt előzetesen megintette, mégis gyalázatos módon megtagadja őt dacára minden igaz szeretetének, melyet Mestere iránt szívében érzett. Lehet-e ennek más magyarázata mint az, hogy még hiányos volt ben-

ne az erő! Milyen más a fellépése akkor, amidőn már a Szentlélek és az erő keresztiségével megkeresztelkedett! Előtte áll a zsidó nép ezreinek gyülekezete, köztük számosan olyanok, akik az Úr legelszántabb ellenségeihez tartoznak és minden perczen készek arra, hogy őt megvadják, elfogják és megöljék, mint tettek Mesterével. De ő most már nem ismer félelmet. Hatalmas erővel tanúságot tesz Jézus Krisztus feltámadásáról és prédikációjának gyümölcse 3000 lélek megtérése. Testvéreim, milyen tanui lehetnénk mi is Jézus Krisztusnak, milyen munkások az ő országában, ha ez az erő minket is eltöltene! A Szent Lélek ma is még ugyan-az, mint akkor volt; az ő ereje meg nem csökkent.

Szükségünk van a Szent Lélek erejére a szenvedéshez és türelemhez, keresztünk hordásához, mely vállunkat nyomja. Mindnyájunknak, kik a mennyországba akarunk jutni, üldöztetéseket kell elszenvednünk és csak ezen idők viszontagságteljes, megpróbáltatásain át juthatunk el a dicsőségbe, mely odafent Isten gyermekeire vár. Avagy nem vált-e üdvösségünk fejedelme maga is csak szenvedéseken át tökéletessé? Legyen valaki gazdag vagy szegény, öreg vagy fiatal, tudós vagy tudatlan: a maga keresztjét mindeniknek hordania; a kereszt hordásához pedig erő kell. Különösen most, a háboru harmadik évében, amidőn a már meglévőkhöz minduntalan új meg új terhek járulnak „meglankadnak és megtáradnak a gyermekek és az ifjak elesvén elesnek. De kik az Úrban biznak, azoknak ereje megújul, és szárnyakkal magasságra repülnek mint a saske-selyűk; futnak és nem fáradnak el, járnak és nem lankadnak meg“ (Esaías 40, 31). Mi tette az első keresztényeket oly vidámakká, ha őket Jézusért börtönbe vetették és jószágaikat elkobozták? Mivolt az, ami Pál apostolnak azt az emelkedett lelki hangulatot és azt a mélységes lelki békét kölcsönözte, amelylyel ott Romában a börtönből, a közel halál láttára a Filippibeliekhez intézett levelet, az ujjongó örömmel ezt a levelet megtudta írni? „Örülök,“ „Örüljtek!“ így hangzik felénk ezen levél mindenik sora. Mi adta az egyház vértanúinak azt az erőt, hogy ott Romában a látványosságra szomjas nép bámulatára szívükben nyugalommal

a fenevadak elé léphettek, melyeknek csatogó foga testüket már a következő perczen széjjel fogja tépni vagy a melylyel énekelve és Istent dicsőítve a maglyára tudtak lépni? ez az erő nem a saját bátorságuk volt — hiszen gyakran éppen a legszelidebb és leggyöngédebb lelkek voltak — ha nem a Szent Lélek ereje.

És még egy pontra kell rámutatnunk: Szükségünk van a Lélek erejére, hogy egy Isten akarata szerinti és Istennek tetsző életet élhessünk. Saját erőnkkel, jó szándékaikkal és akaratunk megfeszítéseivel itt sem megyünk sokra; de ha a magasságból való lélek által az Ő kegyelme hatalmas lesz bennünk, akkor az új élet gyümölcsei mintegy maguktól teremnek és a lélek Krisztust megdicsőíti bennünk, minket pedig elváltoztat és átalakít az ő ábrázatára, mely aztán egész életünkben és cselekedeteinkben úgy tükröződik mint napsugár a harmatcseppben. Kedves lélek, nem kívánod ajándékba a Szent-Lélek erejét?!

M.

Áldozó csütörtökön.

„A felhő pedig eltakará Őt.“
Col 1, 9.

Az apostolok gyűrűjével körülvevett és a szent sebekkel stigmatizált Test emelkedik immár . . .

Elég volt a félreismerésből, a kishitűsködésből, most már megdicsőülni kíván. Annak az átfinomult Testnek, mely a zárt ajtón át is képes megjelenni, nincs mit keresni többé a durva rögökkel teli, bűnös földön. A betlehemi jászol csodája után egy még csodálatosabb élet következhetett, a gyermek Jézus ártatlanságát egy még tökéletesebb férfiúi élet válthatta fel, melyet a tanítások nagyszerűsége és a csodatételek dicsősége világíthatott meg, aztán már csak a Getsemáné tusakodása jöhetett soron, a keserű pohár elfogadásával és a kereszt halál betetőzésével. És mindezt végül a feltámadás nagyszerűsége koronázta meg.

A feltámadás után ugyan még itt járt a földön negyven napig és a kételkedőkbe bizalmat öntött, a remegő térdeket megerősítette és az esetleg elhidegülő sziveket a szegek okozta sebhelyek megmutatásával villanyozta fel.

Nem kételkedik benne most már senki. A férfi tanítványok lelkét a beteljesült próféciá foglalkoztatja és az Írásokat magyarázzák, a nő tanítványok szívét pedig a szeretet csodálata foglalja le. A hit és a szeretet összekovácsolta őket és már egyesek az imádkozásban, a bűjtölésben és a kenyérnek megszegésében.

Az Olajfák hegye nem késhetett soká, szent homloka ugyan még piroslik a töviskorona okozta sebrózsáktól és az oldalán is ott tátong a dárda ütötte rés, melyből víz és vér ömlött alá, de már megdicsőült állapotban járkal és kél, sőt együtt eszik az ámuló, csodálkozó tanítványaival. Ez a Test már megszűnt ide tartozni és a föld csak alig hordozhatja és az anyag nem állhat ellent neki. Könnyű volt már mint a pehely és a lábai alig tapoták a földet, kezeivel pedig alig érinthetett már valakit. Távozásának és felemelkedésének ideje eljött tehát.

Még utóljára is tanítványaira lehel, kezeit áldólag feléjük emeli és aztán, és aztán . . .

Igen, aztán már emelkedni kezd a földről, erről a szenvedéssel, siralommal teljes földről. Az emelkedés eleinte kisebb méretű és a megdöbbsent tanítványok szinte utólérhetnék még. A hittel teljes Péter talán maga is utána akar emelkedni, — mint a-hogy egykor a Genezáreth taván ő is a hullámok taraján kívánt járni — és járt, — de aztán az emelkedés mindig intenzívebb lesz, a távolság a föld és Jézus között egyre növekedik és nem sokára már egészen a magasban lebeg. De azért még mindig látni lehet.

Miért nincs most a tanítványoknak szárnya, hogy utólérhetnék sas szárnyakon a Mestert. Nemde az egész tanítványsereg utána rebbenne most és ott keringene Vele a levegő égben?

De hasztalan minden erőlködés, mert az ő idejük még nem érkezett el, ők még ide vannak láncolva a földhöz és a lábaik ólom nehézségűek. Még az abszolút szeretet megismerője: Mária Magdaléna sem emelkedik Mestere után. Az emelkedésig, az átváltozásig még sok feladat várakozik reájok s kire—kire épen a vérpad, a vértanúság glóriája . . .

Ha nem is repülnek utána, legalább látni, birni kívánják továbbra is Őt és felágaskodva, előre nyujtott nyakkal, kimeresztett szemmel követik, de most hirtelen felhő mutatkozik a derült égen és az fényességével feléje úszik . . .

Csak most ne . . . Csak még ne . . . Szinte egyszerre törhetett ki a sohaj a tanítványok ajkán. Még látni, még gyönyörködni ohajt a szemük a teljes megdicsőülésben. A felhő azonban mind félelmetesebben közeledik és már körül is fonja fényességével a Mester isteni alakját. Megremegtetően szép lehetett Jézus e pillanatban vagy mint egy ének mondja: Sálemnek rózsája, gyöngyvirág, Te lettél nekünk a mennyország . . . Még egy-két pillanattig gomolyoghatott előttük a csoda, de aztán hamar eltűnt szemük elől minden . . .

Minden ... Jézust valóban mindennek lehet nevezni. Akihez annyira ragaszkodtak, akiben hittek, a ki által meggyógyultak és akit imádatlaltal vettek körül, most végkép elvétetett tőlük. És egy kicsinyke fényes felhő elégséges volt ahhoz, hogy e borzasztó sejtelem fájdalmas valósággá legyen.

Igen, egy kicsinyke dolog sokszor a legnagyobb szerencsétlenséget idézheti elő és egy pillanatnyi vigyázatlanság vagy felelőtlenség óriási katasztrófák okozója lehet. És egy bűn, egy kicsinyke bűn, mely néha semminek tűnik elő, elég ahhoz, hogy örökre boldogtalanná tegyen és a kárhozatba döntson bennünket. És egy felhő, egy szétfoszló, egy semmiségbe vesző bárány felhő, a legfinomabb könnyelműség talán, elég ahhoz, hogy elveszítsük közvetlenségünket Istennel. Ha pedig a szív megszűnt összekötetésben állani Istenével, Megváltójával, több lehet az ily szív értéke a rózsás ócska vasnál?

Mit tegyünk tehát? Mire tanítson bennünket a mennybemenetel nagyszerűsége?

Arra, hogy egyszer mi is Hozzá emelkedhetünk és Vele mi is dicsőülhetünk. Nekünk sem lesz örökké nehéz a lábunk, Isten nekünk is ad lelki szárnyakat. Ez a föld nekünk sem állandó hazánk és csak vándorok vagyunk itten. És arra tanít, hogy ne azok után szaladjunk ami Jézustól elvált, elkülönít, hanem ami Vele összeköt, meg acélosít.

A szépet, a jót, a nemeset, a mennyeit mindenesetre tegyük, a felhőt, — még a legkisebb felhőt is — azonban feltétlen kerüljük!
Cs.

Ki a legboldogabb?

Egy rokkant képző intézet társalgójában négy rokkant vitéz ül együtt és egymásközt tereferálnak. Először a mindennapi prózai dolgokat hányják-vetik meg maguk között, de aztán magasabb gondolatokkal kezdenek foglalkozni, végre is a boldogság kérdése kerül napirendre.

Az egyik csonka vitéz mosolyogva dobol ujaival az asztalon és úgy mondja szinte túl áradó boldogsággal: Igen, akkor éreztem magamat először boldognak, mikor vissza jöttem a keserves, hosszú fogságból és oda haza, a nem remélt kedvességgel és barátsággal fogadtak, holott azelőtt kitagadott fiú voltam a háznál és semmibe sem vettek.

Egy másik vitéz pedig így szólt: Én pedig akkor éreztem szerencsésnek magamat, midőn haza érve gazdaságomat a legnagyobb rendben, tisztaságban és meggyarapodva találtam. Gyermekeim pedig nagyok, erősek és egészségesek voltak.

A harmadik így szólt: Az én boldogságom akkor kezdődött, midőn fogságomban rettenetes szenvedéseim között tudatták velem, hogy engem is kicserélnek és nem sokára útnak indítanak Magyarországra felé. És amikor a vonat Dévénynél magyar földre ért, úgy éreztem, hogy fejemen még a hajszálaim is táncolni kezdenek határtalan örömben.

Most a negyedik vitézre került a sor, a kinek mindkét szemét a srappell szilánk kiütötte. Ennek ragyogott legjobban az arca és így mondta:

Én pedig akkor éreztem legboldogabbnak magamat, mikor kétségbeesett helyzetemben, a mellém adott kedves nővér azzal vigasztalt, hogy adjak hálát életemért Istennek, mert ha így megtérőtlenül haltam volna meg a harcmezőn, most már ott gyótródnék a kiolthatatlan örök tűzben... Azóta, hál' Istennek, rendeztem lelkem ügyét és most, hogy az üdv, az örök élet felől bizonyos vagyok és mert tudom, hogy bűneim bocsánata váltóján Jézus a kezes, — tényleg a legboldogabb lénynek nevezhetem magam.

És nemde igaza volt ennek a világtalan rokkant vitéznek?
Cs.

Mikor iszik János bácsi?

Legjobb lesz, ha ő mondja el maga:

Ma iszom, mert nagyon melegen süt a nap, holnap iszom, mert fázom. Holnapután iszom, mert esküvőre megyek, aztán meg iszom „Jóska sógor“ halotti torán. Iszom, mert összevesztem a feleségemmel és most boszút készülök állni rajta s csak virradatkor kerülök haza. Iszom, mert nagy öröm ért, fiamtól hír jött az orosz fogságból. És iszom bánatomban, mert nem sokára nekem is be kell vonulnom. Vasárnap azért iszom, mert a hét fáradalmi után megérdemlem, hogy kissé felüdítsem magam. Hétköznap pedig iszom, mert erőt gyűjtök a munka elvégzésére. Iszom a családom egészségére és iszom ha megdühösítenek a gyermekek stb.

És így lehetne folytatni a végtelenségig az okokat, mely János bácsit ivásra készíti.

Arra a kérdésünkre persze, hogy mikor nem iszik János bácsi, már aligha tudna megfelelni. —
Cs.

Szerkesztői rovat.

Funk Márton lelkész testvér, a budapesti gyülekezet prédikátora Lipcsében teljesít élelmezési szolgálatot, (későbbi értesülésünk szerint most már a nyugati fronton van). És amint velünk közli, testi egészségét illetőleg kitünően érzi magát. Azon re-

ményünk azonban, hogy őt haza hozzuk, úgy látszik a közel jövőben aligha mehet teljesebbé, mert a magas katonai hatósága ez irányú kérelmünket, teljesíthetőnek nem találta. A velünk szövetséges német birodalom csakúgy, mint a szeretett magyar hazánk, most minden épkézláb férfira reflektál, hogy a most elkövetkezendő rettenetes ellenséges rohamokat, melyről hinni akarjuk, hogy a legutolsó erőproba lesz — dialmasan visszaverhesse. —

A szivaczi gyülekezet április elsejével saját otthonához jutott, mely szerencséhez mi a legmelegebb szívbéli jókívánsággal járulunk. Április 18-án egy ház vétetett, mely megfelelő átalakítás után egy gyönyörű és a helyi viszonyoknak megfelelő kápolnául fogszolgálni. Ezen átalakítási munkálatok már megkezdődtek és ha valami különös akadály közbe nem jő, úgy a felavatási ünnepélyt még a nyár folyamán megtarthatjuk.

Május 8-án és 9-én Budapesten prédikátor konferenciára gyűlünk egybe. A háborús akadályok miatt nem vagyunk képesek ugyan egy kifejezett, kerületi gyűlést tartani, mert ebben most sok dolog gátol bennünket sőt még az évi konferenciát is kénytelenek voltunk szűkebb mederbe szorítani. Örömtünk ha ezen akkor a legszükségesebb üzleti dolgainkat elintézhettük. Most azonban mégis halaszthatatlannak látszik, hogy a háború előidézte nehéz állapotok felől tanácskozzunk és az előállott új helyzettel és feladattal behatóan foglalkozzunk valamint az imában és hitben egymást erősítsük és támogassuk. Gondoljuk, hogy a következő számban máris részletesen beszámolhatunk az összejevetel eredményéről és áldásosságáról, mely már is élénken érdekelheti e lap olvasó közönségét. Az előzetes sorrendből azonban már most is közölhetjük a következőket: „A metodista egyház jövője a központi hatalmak országaiban háború után” — címmel Dr. Melle értekezik, míg Riedinger prédikátor testvérünk „Gyülekezetünk lelki életének különösebb veszélyeiről” tart előadást, Bargmann prédikátor pedig 1 Péter lev. 4. rész 1—11 versei alapján tart bibliai magyarázatot.

Wenninger testvérünk, ki a nehéz nyugati front küzdelmeit átélte, vaskereszt kitüntetésben részesült.

Kreutzer testvér pedig, ki a déli olasz fronton 2300 magasságban egy csodálatos bravur műveletben vett részt, bronzvitézségi érdem jelet kapott. Szívünkben eredő szeretettel köszöntjük vitéz, hős testvéreinket a jól megérdemelt kitüntetés elnyerése alkalmából.

Mig ezeket írjuk, a nyugati fronton javában tombol a harc. A világtörténelem

legvéresebb és legkegyetlenebb küzdelme amire eddig példa volt. Anglia most minden áron és minden eszközt felhasználva keresztül törni akar. Mindennek dacára, az eddigi hivatalos jelentések alapján, e terv nem sikerült neki. Reméljük, hogy ez a legujabb balsiker is erősíteni fogja az általános béke vágyát és ellenségeinket arra fogja kényszeríteni, hogy belássák, milyen együgyűség volt a központi hatalmak őszinte békeajánlatát, el nem fogadni. A béke gondolata most már szemlátomást erősödik és több és több szívhez utat tör magának, míg végre az áldott, az édes béke mégis csak elérkezik. Kérjük Istent, hogy ez az ohajunk mentől hamarabb teljesebbé menjen. Melle.

A béke.

(Allegoria.)

A „Világ” palotájának kapujában egy megtépett ruhájú, összeaszott, sápadt és beteges kinézésű alak jelenik meg és becsengett. A csengetésre aranyos sujtású lakáj jelenik meg és csodálkozva, mord arccal kérdezi a csengetőtől, hogy kit keres és nem olvasta a kapúr kifüggesztett táblát: „Itt mindennemű házalás és koldulás tilos!”

A szegény, ügyefogyott erre félre húzódik, de úgy is látja, hogy a „Világ” palotájának orjási folyosói tele vannak nehéz mozsarakkal, repülő gépekkel, aknavetőkkel és minden féle kaliberű ágyúkkal és lőfegyverekkel és alázattal ismét bebocsátást kér. A hizott, jól táplált pocakos lakáj erre megkérdi tőle:

Kicsoda vagy te és mit akarsz?

A csontig leaszott alak illedelmesen meghajtja magát és bemutatkozik:

En a Béke vagyok és szállást keresek, mert immár beesteledik és nincs a ki befogadjon. Közel három éve nyomorgok hajléktalanul és csak az utcán tettem szomorú életem.

Mit, te a Béke vagy? — rivalt reá vigyorogva a kövér lakáj — és dühösen becsapta őrra előtt a „Világ” hatalmas, nehéz kapuját.

A szegény „Béke” pedig tovább vándorolt, alig cipelve lefogyott, erőtlen testét. Cs.

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. =====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portamentesen küldünk. =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. =====

Felölös szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.